

помеждѣ си. Защото ви казвамъ; сѣтъ-тѣ племена Израилевы. И рече нѣма да пѣжъ отъ плодъ-тъ на лоза-та, до гдѣ не доде царство-то Божіе. И зѣ хлѣбъ, и като благодари, прѣломи го, даде имъ и рече: Това е тѣло-то мое, което сѣ за васъ дава; това правете за моето възпомянаніе. Подобно (зѣ) и чаша-та слѣдъ вечера-та, и каза: Таа чаша е новъи завѣтъ сѣ моа-та кръвъ, която сѣ за васъ пролива. Но ето, рѣка-та на оно-гова който ма прѣдава, сѣ мене е на трапеза-та. И Сынъ человѣческій отива спорѣдъ както е о-прѣдѣлено; но горко на тогова чело-вѣка чрѣзъ когото сѣ прѣдава; И тѣ начинаха да разисквѣтъ помеждѣ си, кой ли отъ тѣхъ ще е тоа който ще направѣ това. Ста-на още и прѣніе помеждѣ имъ, кого отъ тѣхъ ще имѣтъ за по-голѣмъ. Я той имъ рече: Царіе-ти на народы-ты господарѣватъ надъ тѣхъ, и тѣа конто ги вла-дѣятъ наричатъ ся благодѣтели. Я вы не така; но най-голѣмъи из-помеждѣ вы, да бѣде както най-малкѣи; и който началствѣва, как-то оногова, който слѣдѣва. Защо-то кой е по голѣмъ, кой-то сѣди на трапеза-та ли, или който слѣ-дѣва? не този ли който сѣди? но азъ по междѣ васъ съмъ като е-динъ който слѣдѣва. Я вые сте о-ніа, конто устоахте заедно сѣ ме-не въ мои-ты напасти. За това азъ вамъ завѣщавамъ царство, как-то отецъ ми завѣща на мене: За-да ѣдете и да пѣете на трапеза-та ми въ царство-то мое; и да сѣднете на прѣстола, да сѣдите дванаде-

сѣтъ-тѣ племена Израилевы. И рече Господъ: Симоне, Симоне, ето сатана вы изиска, зѣ да (вы) от-сѣе като жито. Но азъ сѣ молихъ за тебе да не оскѣдѣе твоа-та вѣ-ра; и ты когато сѣ обѣрнешъ, у-твърди братѣа-та си. И Петръ мѣ рече: Господи, готовъ съмъ сѣ те-бе (наедно) и въ тѣмница и на смъртъ да идѣ. Я той мѣ рече: казвамъ ти, Петре, пѣтель-тъ днесъ нѣма да погѣе, прѣди да сѣ отречешъ (ты) триждѣ че ма непознавашъ. И рече имъ: когато вы прѣтихъ безъ кесѣа, безъ тор-ба и безъ обѣща, останахте ли ли-шени отъ нѣщо? а тѣ рѣкоха: отъ нищо. Тогава имъ рече: но сега който има кесѣа да а зѣме (сѣсѣ себе си), така и торба, и кой-то нѣма, нека продаде дрѣха-та си и нека кѣпи ножъ. Защото ви казвамъ, че още и това писано-то трѣба да сѣ испълне на мене: „И сѣ беззаконны-ты сѣ сѣте,“ защото (писаны-ты) за мене зѣ-мѣтъ край. И тѣ рѣкоха: Госпо-ди, ето тѣка два ножа. Я той имъ рече: Доволно сѣ. И излѣзе (та) отиде по обычаю на гора-та Блеонска; отидоха слѣдъ него и ученицы-ти мѣ.

На омываніе-го. Евангеліе първо.

Отъ Іоанна зачало 44.

а онова врѣмѣ, понеже знааше Исусъ, че О-тецъ мѣ е далъ сичко на рѣцѣ-ты, и че отъ Бога е излѣзълъ и при Бога отива, ста-ва отъ вечера-та и слага си дрѣ-

хы-ты,